І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 168. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 13-го ВЕРЕСНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 13, 1972 No. 168. VOL. LXXIX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

Вівторок, 12-го вересня 1972

НА ВІРДЖІНСЬКИХ ОСТРОВАХ БАНДИТИ замордували минулого тижня 8 американських туристів. Під протекторатом ЗСА там є три острови: св. Хреста, св. Томи і св. Івана. За останні 15 років на тих островах утрос збільшилась кількість населення, відбулися й інші зміни. Поліція заарештувала кількох запідозрених у вбивстві, інших розшукує в густих пралісах. Припускають, що відтепер різко зменшиться американський туристичний рух до тих островів.

ПО ВСІЙ КРАЇНІ В РОЗПАЛІ ПЕРЕДВИБОРЧА кампанія. Прихильники переобрання президента Р. Ніксона твердять, що економічна програма демократичного кандидата сенатора Д. МекҐоверна „близька до соціялізму" і що „МекҐоверн є ворогом вільної економіки й підприємливости". Представники сен. МекҐоверна вважають, що през. Р. Ніксон у своїй економічній політиці виступає за дальше збагачення вже багатих і не дбає про убоге населення.

СВІТОВИЙ ЧЕМПІОН ІЗ ШАХІВ Боббі Фішер зробив у Ісляндії, де відбувалися змагання, такий свій останній „хід": він послав Б. Спасскому, який програв, фотоапарат у подарунок і при тому дружнього листа. Совєтський колишній чемпіон Спасский назвав за це Фішера „людиною мистецтва, яких тепер є мало".

МОЛОДОГО АДВОКАТА В НЮ ЙОРКУ ЗААРЕШТУВАЛА поліція за вже другу спробу вкрасти цінні речі. Перший раз 34-річний Т. Донсон викрав у фірмі, де працював, кілька листів Джекелін Кеннеді, теперішньої жінки магната Онасіса, хотів їх продати, зловився й заплатив 100 долярів кари. Тепер він спробував нишком винести із Метрополітального Музею Мистецтв кілька цінних ґравюр, вартістю біля 10 000 долярів. Його зловили, переглянувши течку, в якій були подвійні стінки.

У КАНАДІЙСЬКІЙ ФРАНЦУЗЬКІЙ ОБЛАСТІ Квебек знову наростають сепаратистичні настрої. Речником сепаратистів, які хотіли б обернути Квебек у окрему державу, є колишній телевізійний коментатор Рене Левеск.

ВІД 2-ГО СЕРПНЯ Ц. Р. ВВІЙШОВ У ДІЮ закон про допомогу особам старшого віку різними харчами, якщо вони того потребують. Від того часу до відповідних установ надійшло 1 мільйон 400 тисяч заяв - прохань від старших людей по різну допомогу. Багато старих віком людей були дуже задоволені не лише з допомоги, але й тим фактом, що все таки хтось про них пам'ятає і турбується.

ЗГІДНО З НАЙНОВІШИМ ОПИТУВАННЯМ населення Каліфорнії, чи треба в тому стейті зберегти смертну кару, „так" відповіли 66 відсотків з усіх опитуваних, „ні" — 24 відс., а 10 відс. не висловили ніякої думки. За останні 16 років подібних опитувань, що їх у Каліфорнії провадить Мервін Філд, цього року найбільше людей у тому стейті висловились за смертною карою для особливо небезпечних злочинців.

ПАПА ПАВЛО УІ ПРИСВЯТИВ свою минулонедільну промову до паломників в його літній резиденції Кастель Ґандольфо знову прроблемі терору і насильства. Він натаврував однаково арабський терористичний акт у Мюнхені, як ізраїльські протиарабські репресії. „Пімста не є ліком проти тероризму", заявив Папа, назвавши тероризм — „ділом негідним культурних людей". Згадав теж про В'єтнам і Північну Ірляндію, де насильство й терор завдають народам щораз дальших жертв.

ЮҐОСЛАВСЬКИЙ ДИКТАТОР ТІТО НАТАВРУВАВ у прилюдній промові тероризм, зокрема трагічну подію в Мюнхені, але й — не назвавши Америки за іменем — висловився критично про хвилю обурення, яка пішла по всій Америці, яка, мовляв, підсичує ненависть супроти всього арабського світу.

11 ДЕРЖАВ АТЛАНТІЙСЬКОГО СОЮЗУ (НАТО) ПЕРЕВОДЯТЬ до 28 цього місяця найбільші від кінця останньої світової війни військові маневри. Беруть в них участь 64.000 піхоти, 7.000 літаків, 300 військових і 60 вантажних кораблів. Тереном тих маневрів є Атлантійський океан від Португалії на півдні до Норвеґії на півночі, як теж різні західньо - европейські країни.

УРЯД ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ РІШИВ, у призадумі над засобами, як протидіяти загрозі від арабського тероризму, докладно перевіряти всі заяви окремих арабів, що хочуть приїхати до Зовнішньої Німеччини чи-то як туристи, чи сезонові робітники. Але офіційне обмежування арабського туризму не перешкодить дійсним терористам дістатися до Західньої Німеччини, бо вони приїздять туди нелеґально, почерез Східню Німеччину.

БРИТІЙСЬКИЙ УРЯД ПОВІДОМИВ, що шість держав, включно з Канадою, погодилися прийняти частину видалених з Уґанди азійців,, формально британських громадян. З-посеред 60.000 видалених азійців — Британія прийме коло 25.000.

ПІВНІЧНА ІРЛЯНДІЯ ДАЛІ ПЕРЕЖИВАЄ хвилю терору. Три дні тому британське панцерне авто з 5-ма вояками, що їхало у стежній місії одним із головних шляхів, наїхало на міну: два вояки згинули, три інші ранені. Число жертв терору в трьох останніх роках зросло до 556.

ПАКІСТАН І БАНҐЛАДЕШ ЗАМИРЯТЬСЯ — твердить індонезійський міністер закордонних справ Адам Малік, який відвідав столицю Банґладешу Дакка. Він повідомив, що однаково президент Пакістану, Зульфікар Алі Бутто, як прем'єр Банґладешу Муджібур Рахман просили його, щоби він „допоміг до їх взаємного зрозуміння". Адам Малік хоче довести до персональної зустрічі й конференції пакістанського президента і прем'єра Банґладешу. Банґладеш був ще недавно Східньою провінцією Пакістану, а Муджібур Рахман був в'язнений у Пакістані.

ФІЛІППІНИ ЗАГРОЖЕНІ можливістю комуністичного перевороту. Число комуністичних партизанів, зорганізованих у так званій Новій Народній Армії, зорієнтованій на Комуністичний Китай, подвоїлось за останнього пів року. Тому президент Філіппін Фердинанд Маркос створив окреме військове з'єднання для поборювання тієї комуністичної партизанської дії. У столиці Філіппін Манілі настало три дні тому повне затемнення, бо комуністичним терористам вдалося пошкодити бомбами підміську електрівню.

ПАЛАТНА БЮДЖЕТОВА КОМІСІЯ ПРОПОНУЄ ЗМЕНШИТИ ВИДАТКИ НА ОБОРОНУ

Вашинґтон. — Бюджетова Комісія Палати Репрезентантів схвалила в понеділок, 11-го вересня, рекомендувати зменшення видатків на оборону на 1. більйона долярів та схвалити бюджет на ту ціль в сумі 74.6 більйона долярів. Мимо цього зменшення загальної суми, пропонований тепер бюджет на оборону все ще становитиме найбільшу суму на ту ціль від закінчення Другої світової війни. Комісія рекомендує зменшення ряду видатків Пентаґону, що їх пропонував Уряд президента Ніксона, але рівночасно схвалює фонди на всі більші оборонні видатки Уряду, зокрема на розвиток нової зброї, включно з підводним човном „Тризуб" для фльоти із спроможністю випускати далекосяжні ракети та із суперсонічним літаком B-1 для авіяції. Відносно В'єтнамської війни, Комісія апробувала 2.8 більйона долярів додаткових видатків, тільки на 450 мільйонів долярів менше, як того вимагав Уряд. При цій нагоді Комісія голосуванням відкинула запропоноване конґресменом Джозефом Аддаббо, демократом з Ню Йорку, доповнення до бюджетового законопроєкту, що вимагало закінчення війни у В'єтнамі до чотирьох місяців. Конґресмен Аддаббо вже заповів, що він знову зголосить це своє доповнення під час дебат у цій справі на пленумі Палати Репрезентантів з кінцем цього тижня.

Республіканці і демократи видають великі гроші на виборчу кампанію

Вашинґтон. — Як Республіканська, так і Демократична партії видають великі фонди на виборчу кампанію, особливо в останніх тижнях. Впродовж трьох останніх тижнів серпня Республіканська скарбниця дістала і видала 5 мільйонів долярів на кампанію за перевибір президента Р. Ніксона, а в липні й серпні демократичний кандидат сенатор Д. МекҐоверн видав також кругло 5 мільйонів долярів, маючи вже 2 мільйони долярів дефіциту. Ці не дуже точні дані оприлюднило Генеральне Бюро Обліку, яке на основі федерального закону про передвиборчу кампанію стежить за тим, щоб були вчасно й точно подані фінансові звіти партій-учасників, а також подавались джерела, звідки партії беруть фонди на виборчу кампанію. Через кілька днів це ж Бюро подасть точніші дані. Фінансовий звіт президента Ніксона охоплює три тижні, а сенатора МекҐоверна дев'ять тижнів, бо за законом такі звіти повинні охопити період перед партійними конвенціями. Виборчий фінансовий звіт республіканців показує, що між 10 і 31 серпня республіканські фонди для перевибору Р. Ніксона становили у Вашинґтонському банку 4 мільйони 760 тисяч долярів. Тритижневий звіт республіканців виявив, що вони зібрали на виборчу кампанію 1 мільйон 659 тисяч долярів від приватних жертводавців.

ЦІЄЇ СУБОТИ І НЕДІЛІ ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ УНС НА СОЮЗІВЦІ З ВИБОРОМ МІС СОЮЗІВКИ НА 1973 РІК

Тетяна Зазуля — „Місс Союзівка" 1972

Союзівка, Керґонксон. — Цієї суботи і неділі, 16 і 17-го вересня, на цьому „шматку України в Америці" відбудеться традиційний вже великий День Українського Народного Союзу, в багатій програмі якого є вибір „Місс Союзівка" на 1973-ій рік. День УНСоюзу в половині вересня кожного року є, звичайно, формальним закінченням літнього вакаційного сезону і в цій імпрезі, наче на прощання літа, беруть участь численні громади, також віддалені, зокрема молодь. У мистецькій програмі цьогорічного Дня УНСоюзу на Союзівці передбачений виступ одного з найкращих українських танцювальних ансамблів в Новому Світі, танцювальної групи під проводом Петра Марунчака з Монтреалю, що здобула собі славу своїми виступами на українській, канадійській і американській сценах. Виступ цього ансамблю відбудеться в суботу, 16-го вересня, після вечері в концертовій залі „Веселки". В Програмі виступить також оркестра „Рушничок", яка опісля гратиме під час забави та головної атракції Дня — вибору „Місс Союзівки" на 1973-ій рік. Крім цих та інших атракцій Дня, передбачений також тенісовий турнір УНСоюзу.

Кіссінджер розпочав ділові наради у Москві

Москва. — Асистент президента Ніксона для справ крайової безпеки, Генрі Кіссінджер, розпочав в минулий понеділок 11 вересня ц. р. з кремлівськими проводирями ділові наради, до яких міжнародна преса прив'язує велику вагу. Загально вважають, що Кіссінджер пропонуватиме Совєтам поступки в справі торговельних кредитів, якщо Совєти погодяться рішуче впливати на Північний В'єтнам у напрямку замирення. Приявність в почеті Кіссінджера заступника секретаря торгівлі Джеймса Линна вказує на те, що справа американсько - совєтського торговельного договору займатиме у тих московських нарадах поважне місце. Справа совєтських боргів супроти Америки з часу останньої світової війни буцім-то поладнана, коли Совєти погодилися звернути 500 мільйонів дол. Совєти буцім-то погодилися теж дати велику свободу рухів американським концернам, які діятимуть на території СССР за підписаним торговельним договором. Друга найважливіша для СССР справа — це панєвропейська конференція безпеки, від якої Совєти сподіваються дістати насправді затвердження свого стану посідання в Европі. Але З-СА в'яжуть ту конференцію обов'язково з паралельною конференцією про обопільне й зрівноважене поменшення збройних сил в Середущій Европі. За твердженням „Н. И. Таймсу" — кремлівська верхівка поділена в поглядах щодо В'єтнаму: совєтський амбасадор у Вашинґтоні Алексєй Косиґін і голова Верховного Совєта Микола Підгорнийбуцім-то готові піти на різні поступки Америці коби тільки дістати торговельний договір. Позиція Брежнєва не відома.

Західня Німеччина дає мільйон долярів родинам убитих олімпійців

Мюнхен. — Уряд Західньої Німеччини передасть ізраїльському відповідникові Червоного Хреста один мільйон долярів титулом відшкодування для родин загинулих внаслідку арабського терористичного наскоку 11-ох ізраїльських олімпійців. Водночас ізраїльські власті переводять в життя гострі заходи забезпеки й обережности супроти арабських подорожних. Коло 500 арабів затримано на багато годин ба навіть через ніч на летовищі в Мюнхені й на інших летовищах Німеччини, коли вони хотіли вертатися з Олімпійських ігрищ до дому. Відмовлено теж кількадесяти арабам висісти на летовищі Мюнхену. Переслухувано докладно особливо тих арабів, що мали тотожнє чи подібне призвище ,як те, що його знайдено на картці в кишені одного з убитих терористів. Засоби забезпеки проти можливих нових терористичних актів збоку арабських екстремістів загострено особливо у зв'язку з новим таким атентатом: У Брюсселі якийсь анонімовий чоловік викликав на розмову урядовця тамошньої ізраїльської амбасади Офіра Задока під претекстом, що виявить йому подробиці мюнхенської терористичної змови. Коли той ізраїльський дипломат прийшов на умовлене місце, до одної каварні в Брюсселі, два людці підійшли до нього і важко поранили його револьверовими стрілами. Ізраїльського дипломата оперували і він буцім-то поза небезпекою. Тим часом преса у Західній Німеччині подає різні подробиці мюнхенської трагедії і невдачної засідки на терористів на летовищі у Фюрстенфельдбрюке. Проти директора мюнхенської поліції Манфреда Шрайбера і міністра внутрішніх справ Бруна Мерка зголошено скарги, як проти винуватців незаплянованого вбивства. За німецьким карним законом кожна приватна особа може зголосити таку скаргу, коли має поважні дані проти здогадного винуватця.

В Мюнхені закінчилися XX Олімпійські Ігрища

Мюнхен. — З одноденним опізненням закінчилися тут в понеділок, 11-го вересня XX Олімпійські Ігрища, які позначилися схопленням і вбивством 11 змагунів Ізраїля арабськими терористами та цілим рядом бурхливих протестів учасників проти рішень суддів, рекрутованих із комуністичних країн і їхніх сателітів. Церемонія закриття Олімпіяди почалася вмаршом прапорів країн учасників змагань та дефілядою змагунів, які цим разом не маршували в групах своїх країн, але всуміш, щоб цим підкреслити дружбу народів. Офіційну промову з проголошенням закінчення Олімпійських Ігрищ виголосив німецькою мовою президент Міжнародного Олімпійського Комітету Ейвері Брандедж, який після цих Ігрищ відходить на пенсію, а німецька оркестра відограла три гимни: Греції, колиски Олімпіяд, господаря цьогорічних Ігрищ Німеччини та Канади, як господаря чергових, XXI Олімпійських Ігрищ, які відбудуться в 1976 році в Монтреалі.

В останніх днях змагань Олімпіяди зазнали репрезентанти Америки ряд несподіваних поразок і розчарувань. Так вперше в історії кошиківки, яку ввели як олімпійську конкуренцію в 1936 році, американці не здобули першого місця та золотої медалі, коли після першого закінчення зустрічі із СССР в рахунком 50:49 в користь ЗСА судді заряджували два рази повторення 3 останніх секунд змагань, аж доки дружина СССР не здобула перемоги 51:50. В маратонському бігу американець Франк Шортер зробив усім несподіванку своєю перемогою і золотою медалею для ЗСА. В кінцевому неофіційному рахунку здобутих медаль по країнах-учасниках перше місце зайняв Совєтський Союз з 99 медалями, в тому 50 золотими, 27 срібними і 22 бронзовими, перед ЗСА із 94 медалями (33-31-30). Дальші місця зайняли: Східня Німеччина — 66 (20-23-23), Західня Німеччина — 40 (13-11-16), Угорщина — 35 (6-13-16), Японія — 29 (13-8-8), Польща — 22 (7-5-10), Болгарія — 21 (6-10-5), Велика Британія — 18 (4-5-9), Італія — 18 (5-3-10), Австралія — 18 (8-7-2), Швеція — 16 (4-6-6) і Румунія — 16 (3-6-7).

ЧЕРГОВА КОНФЕРЕНЦІЯ КУК

Вінніпеґ. — Чергова Конференція Комітету Українців Канади буде повністю присвячена справам розвитку української культури в Канаді. На тій Конференції проаналізують сучасний стан української мови, культури і збереження традицій у тій країні та буде зроблено рішення для дальшого розвитку української культури у всіх її ділянках. Конференція відбудеться у Вінніпеґу в кінці жовтня або у листопаді.

У МЮНХЕНІ ВІДБУЛАСЯ ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ОЛІМПІЙСЬКОГО РУХУ

Під час пресової конференції Українського Олімпійського Руху в Мюнхені: Юрій Карпінський з Ню Йорку читає заяву в англійській мові. Сидять (зліва): інж. Є. Гарабач, Дарія Кордуба, Осип Зінкевич та Михайло Березюк, керівник конференції.

Мюнхен (УІС -„СМОЛОСКИП"). У четвер 7-го вересня, в пополудневих годинах в готелю „Европеїше Гоф" в Мюнхені, відбулася пресова конференція Українського Олімпійського Руху.

Спроба зірвати конференцію, телефонічним повідомленням поліції, що в приміщенні готелю є підложена бомба — не вдалася. В полудневих годинах перед конференцією група німецьких детективів докладно перевірила приміщення будинку, не знайшовши нічого підозрілого. Перед конференцією і в часі її перебігу цілий будинок був під наглядом детективів. Не зважаючи на це, організатори конференції рекомендували тим особам, які прибували з дітьми, з огляду на безпеку, опустити будинок. Щоби не допустити до зірвання конференції, про цей випадок і цю спробу не були повідомлені присутні, що згодом викликало в декого негодування і застереження відносно небезпеки і ризика, на яке рішилися піти організатори.

Господарями пресової конференції були інж. Євген Гарабач, представник УОР в Мюнхені, і проф. Петро Войтович із ЗСА, член екзекутиви УОР.

Пресову конференцію відкрив інж. Є. Гарабач, а нею кермував в німецькій мові Михайло Березюк. Заяву Українського Олімпійського Руху з нагоди XX-ої Олімпіяди відчитав в українській мові ген. секретар УОР О. Зінкевич, а в німецькій — член УОР — Дарія Кордуба і в англійській — член Екзекутиви УОР — Юрко Карпінський із ЗСА. Перед відчитанням заяви всі присутні відзначили однохвилинною мовчанкою пам'ять помордованих ізраїльських спортсменів і тих німців, які загинули, виконуючи свої обов'язки.

На запити кореспондентів відповідали в українській мові Осип Зінкевич і Юрко Карпінський, а Дарія Кордуба відповідала, або перекладала на німецьку мову відповіді в українській мові. Всі запити концентрувалися над питання пророблен ої праці в часі Олімпіяди, над впливом політики й ідеоло-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Д-Р ЯКІВ ГУРСЬКИЙ ПОВНИМ ПРОФЕСОРОМ СИРАКЮЗЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Сиракюзи (Надія Сеник) — Майже 16 років д-р Я. Гурський працює при Сиракузькому Університеті. Ще в 1962 р. його підвищено тут до надзвичайного професора (ассошіейт професор). у той час небагато було наших професорів, що дістали таке зизнання, але це пройшло в нашій громаді якось непомітно, бо сам д-р Гурський належить до тих, які тихо спокійно працюють, як і більшість наших науковців-інтелектуалістів. Тепер д-ра Я. Гурського найменовано повним професором цього університету.

Проф. д-р Яків Гурський

Д-р Я. Гурський народився на Чернігівщині, у славному м. Конотопі закінчив педагогічну школу. У Німеччині продовжував студії в Українському Вільному Університеті, де здобув ступінь магістра з українїстики та славістики. Приїхавши до Америки, знаходить працю, заробляє на життя і продовжує студії при Пенсильванійському Університеті у Філядельфії, який успішно закінчив, здобувши ступінь магістра із славістики в 1953 році і ступінь доктора в 1958 році.

Ще працюючи над докторською дисертацією, він викладав у Діксон коледжі, а

(Закінчення на ст. 4-ій)

МЕНОР КОЛЕДЖ ВІДЗНАЧАЄ 25-ЛІТТЯ ДІЯЛЬНОСТИ СВЯТКОВИМ БЕНКЕТОМ І ЗАБАВОЮ

Філядельфія. — Запляновaна спершу на 8 квітня, без передбачення, що дата припадає на Великдень за старим стилем, велика імпреза для відзначення 25-ліття заснування й праці Менор Джуніор Коледжу в Дженкінтавні, Па., відбудеться вже цього тижня, у суботу 16-го вересня, о 8-ій г. вечора. Спершу о 7-ій г. вечора буде коктейл, о 8-й розпочнеться ювілейний бенкет з короткою промовою і мистецькою частиною, після чого — забава. На відзначування срібного ювілею Менор Коледжу, який заснували і яким провадять українські Сестри - Василіянки, тепер президенткою Коледжу є Всч. Мати Ольга. Президент, Рада Директорів та студентки Колеґії Сестер ЧСВВ запрошують все українське громадянство і студентську молодь. Хто прибуде в суботу заздалегідь, зможе краще ознайомитися з будовами Коледжу, оглянути Українську Кімнату, відому красою мистецьких виробів, зібраних у ній, оглянути велику модерну бібліотеку. Вступ на бенкет і забаву коштує 6 дол. від особи. До Менор Джуніор Коледжу у Дженкінтавні 15 хвилин їзди автом із Філядельфії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issue combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Етика праці і добродійности

Президент Ніксон заявив недавно, що він не може одночасно носити двох чи навіть трьох „капелюхів": голови держави, голови партії і найвищого командувача збройних сил. Тому він заповів, що обмежиться під час виборчої кампанії „одним капелюхом" — голови держави і не буде встрявати до міжпартійної полеміки. Проте, Ніксон має раз-у-раз нагоду формулювати своє становище щодо державних проблем так, щоб підкреслювати різниці між республіканськими і демократичними кандидатами на президента. Не називаючи імени свого суперника, Ричард Ніксон виразно таврує Джорджа МекҐоверна за його ліберальне становище в різних справах.

Так зробив Ніксон у промові до Американського Леґіону, де виступив рішуче в обороні збройних сил Америки, які повинні бути найсильнішими у світі, отож проти проєктованої МекҐоверном редукції бюджету оборони на 30 більйонів дол. Президент використав День Праці, щоб у радіо - телевізійній промові, зверненій безпосередньо до робітництва, чи пак до всього працюючого американського світу, підкреслити різницю між тією засадничою філософією Республіканської партії, яка кладе найбільшу вагу на одиницю, її працю і її осяги, та філософію Демократичної партії, яка — за зразками соціялізму — хоче перекинути на державу справи добробуту, хатнього бюджету, різних турбот кожного окремого громадянина.

Однак, президент Ніксон, протиставляючи „етику праці" „етиці добродійности", що її нібито пропаґує сенатор Джордж МекҐоверн, напевно не переконав ані МекҐоверна, ані його прихильників, які мають чимало рації у тому, що таврують нинішні відносини в Америці, де існують аж надто великі і яскраві різниці у стані посідання громадян і де так багато осіб мусять користуватися державною добродійністю, так званим „велфаром". Сенатор Джордж МекҐоверн здобув свій величезний, ніким не передбачений успіх у правиборах, найгостріше тавруючи відомий факт, що працюючим людям стягається з платень оплати на суспільну й шпитальну забезпеку, і що всі вони мусять платити безпосередні та посередні податки, але багатії знаходять у податковій системі стільки „щілин", що можуть просмикуватися крізь них, не платячи ніякого прибуткового податку. Між „етикою праці" й „етикою добродійности" існує безумовно виразна лінія поділу, але інтерес американських громадян і американської держави лежить, мабуть, таки посередині, зберігаючи систему вільної ініціятиви і вільного суперництва, але й не допускаючи до зловживань тією системою великими промисловими корпораціями.

Росіянин про злиття націй

У доповіді російського письменника Александра Солженіцина, яку він написав з приводу призначення йому Нобелівської нагороди і яка була опублікована російською й іншими мовами за кордоном, окреме місце присвячене реалізованій кремлівським режимом усіма засобами морального терору і русифікації проблемі т. зв. злиття націй.

„За останній час, — каже А. Солженіцин у своїй доповіді, — модними стали розмови про нівелювання націй, про зникання народів, про котел сьогочасної цивілізації. Я не згідний з тим, що обмірковування цього — це окреме питання. Тут доречно тільки сказати: зникнення націй збіднило б нас не менше, як те, коли б усі люди уподібнилися в один характер, в одне обличчя. Нація — це багатство людства, це узагальнення його особовости, кожна найменша із них має свої окремі барви, криє в собі особливу форму Божого задуму . . ."

Ствердження А. Солженіцина — людини „з того боку", особливо актуальне у теперішній дійсності, коли режим поставив усі засоби на знищення націй, їх самобутности, національних культур і мов.

Висловлюючи своє ствердження, А. Солженіцин пов'язав його тісно з ролею і значенням літератури в сучасному світі, визначаючи її, як живу пам'ять нації, яка пригріває і зберігає в собі всю минулу історію і водночас із мовою також національну душу. „Горе тій нації, — ствердив у своїй нобелівській доповіді А. Солженіцин, — література якої переривається втручанням сили: це не тільки порушення „свободи друку", це закриття національного серця, знівечення народної пам'яті. Нація не усвідомлює самої себе, вона позбавляється духової єдности, при загальній нібито розговірній мові співгромадяни раптом перестають розуміти одне одного. Відходять і помирають німі покоління, неспроможні розповісти про себе ні самим собі, ні нащадкам . . ."

Мало-хто глибше й виразніше вивів картину того, до чого веде здійснюване Москвою злиття націй, як Солженіцин у своїй нобелівській доповіді.

ЗАМАХ НА КОРОЛЯ

Ліон, Франція. — Уже вдруге Гассан II, король Марокко, в Північній Африці, щасливо врятувався від замаху змовників. Офіцери його армії стріляли на літак, коли король вертався із Франції, із свого мастку, де він звичайно грає в гольф. Замах стався 16 серпня. Минулого, 1971 р. замах у Шкіраті в Марокко взяв багато кривавих жертв. Змовники повбивали також і гостей на прийнятті у короля.

Замах на монархів або убивства коронованих осіб в арабських країнах стали майже „побутовим явищем". На короля Йордану Гуссейна полюють його противники уже не один рік. 1958 року замаховці в Іраку убили в Багдаді короля Фейсала і його родину. Три роки тому офіцери армії в Лівії скинули свого монарха і створили військову диктатуру. Ще 1952 р. військові старшини прогнали короля Єгипту Фарука і проголосили в Єгипті республіку. В Ємені офіцери пробували скинути монарха - імама з допомогою єгипетського війська.

Тепер в арабських країнах монархи панують в Савді Арабії, в Йорданії, в Марокко та в малих князівствах, багатих на нафту, в Перській затоці.

Участь офіцерів у революційних рухах проти монархів не новина в історії. Повстання так званих декабристів проти царя Миколи Першого 1825 року зорганізували офіцери, між ними також українці — Яків Драгоманів, Іван Горбачевський та інші. Мабуть, офіцери, що мають команду над військом, ближче знають потреби народних мас, з яких виходять солдати, і бачать недостачі, непорядки й усякі злочини самодержавних монархів, що керують державою за правилом: „Так я хочу і так наказую".

Влада Гассана II в Марокко абсолютна, король спирається на клясу великих землевласників, що розкішно живуть коштом убогого селянства. Значна частина старшин армії в Марокко вийшла із народних низів, і цим людям не подобається суспільна несправедливість і всякі непорядки в адміністрації, хабарництво та занедбування освіти в країні. Ці офіцери уважають, що корінь зла в особі короля Гассана і в самій інституції монархії. Вони знають, що в арабських країнах, де немає монархів, настало поліпшення життя народних мас.

Як глибоко зайшла ненависть до необмеженої влади короля Гассана, показує факт, що в змові проти короля взяв участь командир армії Уфкір. Цей міністер був найближчою до короля особою, і йому Гассан абсолютно довіряв. Уфкір нищив перед цим противників Гассана кривавими репресіями. Може він надіявся, що король, маючи абсолютну владу, заведе в Марокко реформи? А може побачив, що ґрунт під монархією в Марокко гнилий, а тому вирішив, що краще приєднатися до противників монарха, щоб урятувати свою позицію і впливи в новому уряді?

Історія знає такі метаморфози: якобінець Фуше за Великої Французької Революції в кінці XVIII віку був начальником поліції Республіки. Пізніше був міністром поліції за влади імператора Наполеона I, а потім служив у тій самій ролі королеві Людовикові XVIII, що прийшов до влади після поразки Наполеона 1814 року.

Коли взяти інший приклад, то можна згадати ім'я Лаврентія Берії, правої руки Сталіна в організації терору. Уже перед смертю Сталіна Берія готувався взяти владу в свої руки і шукав собі підпори серед комуністів неросійських національностей, що були невдоволені потуранням російському шовінізмові збоку центрального комітету комуністичної партії. В промові 6 листопада 1952 року з приводу роковин Жовтневої революції Берія підкреслив: „Тепер в СССР немає народів відсталих". Цим він хотів сказати, що всі народи СССР слід трактувати як рівноправні. Можна догадуватися, що для зміцнення своєї влади Берія, в разі перемоги над противниками, дав би деякі полегші неросійським народам.

Замах на Гассана II знайшов широкий відгомін у світі, і зв'язані з цим події викликали дискусію в різних країнах. Уряд Великобританії дав розпорядження своїй адміністрації в Ґібральтарі, куди втекли учасники замаху на Гассана II, вернути їх до Марокко. Це порушення давньої традиції вільної Англії, в якій знаходили захист так звані політичні злочинці різних країн. Можна спитати, як англійський уряд виправдуватиме видачу Гассанові на муки й смерть двох замаховців, якщо противникам марокканського короля пощастить скасувати в тій країні монархію.

Відомий російський історик ліберального напряму Василій Ключевський (1841-1911) не був у принципі противником монархії. Він писав, однак, що в абсолютній монархії є велика небезпека — „У випадковості народження": у талановитого, діяльного монарха може народитися син - нездара, марнотратник, у якого в голові „віють вітри".

Таких прикладів в історії дуже багато. Із роду засновника Римської династії Юлія Цезаря (його вбито 44 року перед Христом) був імператор Гай Цезар на прізвище Калігуля („чобіток"). Цей самодержавний володар Римської імперії став душевнохворим психопатом: він уявив себе найбільшим генієм і звелів позрізувати голови в статуях філософів, войовників тощо, які стояли в його палацах і садах, та насадити на ті статуї зображення його власної голови. Дикунства імператора Калігули викликали проти нього гнів у його власній гвардії. Калігулю вбито 37-го року нашої ери.

На троні російських царів був 1796-1801 року син Катерини II Повло I. Його батька — Петра III вбили за згодою Катерини її фаворити — офіцери Орлови. Павла I, що був, як і його батько, несповна розуму, вбили теж офіцери гвардії, і про підготову до вбивства знав його син — Олександер, наслідник трону.

Царя Олександра II вбили революціонери бомбою, яку спорудив українець — учений хемік Микола Кибальчич р. 1881. А Олександрового внука — царя Миколу II вбито разом з його жінкою й дітьми в місті, що мало німецьку назву — Єкатеринбург, 1918 року.

З цього видно, якою небезпечною є професія абсолютних монархів. Але жадоба влади така велика, що царі й королі дуже рідко йдуть на уступки вимогам суспільства і хочуть панувати над народом самодержавно, безконтрольно. І приходить час, коли таких монархів піддані проганяють, а деколи вкорочують їм віку.

Viator

Олександер Май

ПРАВДА, ПРИНЕСЕНА З БУКОВИНИ

Сьогодні до його кабінету ніхто не заходив, бо знали, що у Федора Гнатовича Мацидонського, д и р е ктора Чернівецького т е хнікуму радянської торгівлі поганий настрій. В такі дні краще йому на очі не навертатися. І викладачі і студенти оминали його кабінет, наче печеру, в якій причаївся хижак.

Федір Гнатович сидів похмурий. Його непокоїли думко про вчорашній партійний актив і особливо виступ першого секретаря обкому партії Олексія Семеновича Григоренка.

— „І чого він хоче від мене? Невже знову хтось накапав?" — І Федір Гнатович дошукувався причин, від яких захиталася його кар'єра.

А все почалося з того дня, відколи його звільнили з посади голови виконкому обласної ради депутатів трудящих.

На мить він заплющив очі і став пригадувати кращі часи, коли мав необмежену владу в З а с тавнянському р а й о н і, де протягом багатьох років був першим секретарем райкому партії.

Хто тоді міг до нього приступити?

Навіть колишній осавула не мав такої влади над підлеглими кріпаками, якою впивався секретар райкому.

У своєму районі він був справжнім володарем, перед котрим все схилялося ниць. Він умів користуватися владою.

В районовому місті Заставна йому належав найкращий будинок, де колись жив румунський примар Думітреску.

Але румунський примар був пігмеєм проти нього. Думітреску мав багато клопотів. Треба було вгамовувати незадоволених заставнянських селян, які раз-у-раз турбували його своїми вимогами. Він мусів прислухатися і до голосу обуреної української інтеліґенції, а також шукати спільної мови з місцевими комуністами, які організували всілякі страйки. Думітреску намагався всіх замирити, і не знав, як приборкати народ.

Для Федора Гнатовича такої проблеми не було. Перед ним усі тремтіли. Грізний володар Заставнянського району добре засвоїв сталінську науку безжально карати людей. Під його керівництвом за одну ніч вивезено з району на Сибір 500 українських родин.

— Я вам не Думітреску! Я вас скоро вгамую! — зціпивши зуби і стиснувши кулаки, кричав він немов навіжений, наганяючи жах на заляканих буковинських селян.

— „Ех, були тоді добрі часи! — І Федір Гнатович від насолоди потер долоні. — Не те, що тепер — розвели гнилу демократію, що навіть поганий півень може кукурікати без дозволу".

В кабінетній тиші він наодинці розмовляв із собою:

— „Чим же я не догодив радянській владі? 1.700 людей заслав на Сибір, осиротив 155 дітей, знищив або зруйнував понад 200 хат вивезених до Сибіру людей і рідко кого не скривдив у Заставнянському районі та в цілій Чернівецькій області.

„Хіба ж малі мої заслуги перед радянською владою? За що ж мене звільнено з посади голови облвиконкому?"

Це питання мучить його вже декілька років. Колишній губернатор Буковини, який був депутатом Верховного Совєту УССР, членом ЦУ КПУ і його Ревізійної комісії, неодноразово відзначений урядовими нагородами, опинився на посаді директора технікуму. Колись би він з таким директором і розмовляти не схотів, а тепер ось сидить у своєму кабінеті і журиться.

— „Невже і звідси поппруть? — бідкався вельможа, колись пихатий і певний своєї сили. Цілу ніч він провів без сну, обмірковуючи вчорашній виступ секретаря обкому партії, який критикував його за недоліки в роботі.

Правда, партійні бонзи не зовсім скривдили свого годованця. В Чернівцях, на вулиці Кірова ч. 7 в найкращому будинку міста, де живуть найвищі „слуги народу", він зайняв цілий поверх з семи кімнат. Кажуть, що нікому ще не вдалося переступити поріг його хоромів. Це типовий представник нової совєтської буржуазії, яка дуже „дбає" про трудящих. Володіючи великим капіталом, нагромадженим за рахунок людського горя, великих хабарів, цей дерилюд спорудив собі у Києві великий будинок, хоч в Чернівцях має велике і гарне мешкання.

Кожного року під час літніх вакацій він разом із сі-

(Закінчення на ст. 4-ій)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редаґує інж. Лев Яцкевич

БУДІВНИЧІ КАНАЛІВ

На світанку історії людства стоїть невелика ростом людина з мотикою в руці, що прокопує рівчак десь в Єгипті чи Мессопотамії. Вона працює в поті чола, напрямлюючи свій, невеликий глибиною рів, навскоси до намулистого берега річки. Ось останній, драматичний удар мотикою у земляну стіну, крізь яку рвучким руслом вривається з річки піниста вода, сповнюючи рівчак по вінця.

В тім моменті народилася цивілізація нашої плянети. Ми ніколи не будемо знати ні наймення людини, що збудувала перший іриґаційний канал, ні її думок, коли вона, виснажена та обсмалена сонцем, дивилася з тріюмфом на результат своєї праці. Одне є певне, що підкорення контролі води людині стало початком її володіння землею та казкових дослідницьких осягів. Бо потреба гостріших та тривкіших знарядь для прокопування каналів — дало початок розвиткові металюргії, потреба водних помірів лягла в основу розвитку математики, будови водних веж та обстежних плятформ. Повені лягли в основу розвитку архітектури та астрономії, врешті збільшення родючости землі, а це принесло людині в дарунок дозвілля та швидке залюднення нашої плянети.

Роля води в рості та розвитку рослин була для старовинних людей містерією, якою вона залишилася й до сьогодні, і ми часто - густо завдаємо собі питання, яким чудом фотосинтези вологість та тепло сонця вирощують хвилясті лани збіжжя?

Найбільшими будівничими каналів старовини були сумерійці та єгиптяни. Ніхто не знає, звідкіля прийшли сумерійці, чи з-поза Кавказу, чи з-над Каспійського моря. Тонколиці, меткі та дуже вітальні, сумерійці поселилися в долині між ріками Евфратом і Тигром, приблизно в той час, коли фараони горішнього Єгипту йшли походом на північ в напрямі гирла Нілу. Найстаріша мапа світу, вирита стильосом з очерету на глиняній таблиці, представляє великі водні канали, що перепливають через старовинне місто Ніппур. Сьогодні вітер котить гарячим піском по руїнах Ніппуру, а ріка Евфрат вижолобила собі інший канал в напрямі до Перської затоки.

Долині Евфрату і Тигру судилося бути колискою людської цивілізації, що була позначена винаходом клинового письма (сумерійці), металюргії (гетити) та суходільної і водної інженерії (ассирійці). Завдяки вчасному розвиткові технології, рільництва та торгівлі вона стала джерелом багатства та великого добробуту, а одночасно тереном постійних нападів близьких і дальших сусідів: Вавилону (Гаммурабі), Персії (Кир, Ксексес, Дарій) та Македонії (Александер Великий).

Кожний з нових володарів продовжував будівництво водних каналів. Геродот описує, що ціла Ассирія була густо пересічена скомплікованою сіткою каналів, що нагадували артерії людського тіла.

Її столиця Вавилон була тоді найбагатшою провінцією Перської імперії, що продукувала пшениці більше, як Єгипет. Він відмічує також основну різницю між водними каналами в Єгипті та Ассирії: в Єгипті канали були сповнювані природньою повінню ріки Нілу, в Ассирії їх наповнювали ручними помпами чи пак черпаками, що нагадували наші колодязі.

Будівничими каналів в Єгипті були фараони, що будували їх з величезною снагою і завзяттям уздовж ріки блакитного Нілу. Тими каналами плив під час повені чи періодичного піднесення Нілу в місяцях червні і липні життєдайний намул на поля, які наче під діянням штучного добрива давали багаті плоди та двократні врожаї.

Не маючи природних дощів, Ніл був для єгиптян дарунком богів та шляхом для мандрівки душ на „той світ".

Найбільшим єгипетським будівничим каналів був леґендарний король Скорпіон. Першим історичним королем - будівничим був Менес, що 3,000 років перед Христом здобув походом гирло Нілу і з'єднав усю долину тієї ріки. Згідно з описом Геродота, Менес поставив на Нілі греблю і скерував його іншим руслом, а на осушеному, урожайному кориті старого Нілу збудував свою столицю Мемфіс.

Сила та багатство Єгипту були засновані на будові нових каналів, і тому кожна королівська династія започатковувала щораз нові публічні роботи. І так, Ахтой IУ прокопав канал між містом Гераклеополісом та Мемфісом довжиною 55 миль. Щоб унезалежнити рільниче господарство від химер повіней, фараон Аменемгет збудував штучне озеро довжиною понад 420 миль, що було сполучене каналом з рікою Нілом.

Але найбільшим осягом в каналобудівництві Єгипту слід вважати будову каналу між східньою дельтою Нілу та Червоним морем, між містами Ваді Тумілят та Суезом. Цей канал мав започаткувати єгипетський князь Некос, а завершив його будову перський король Дарій. Під час будови того каналу згинуло 120,000 єгиптян.

Аж донедавна наука мала сумніви, чи дійсно Дарій закінчив започаткований Некосом гіґантський, на ті часи, канал між Середземним та Червоним морями, але в 1866 р., коли французький будівничий Лессепс почав будову Суезького каналу, знайдено в піску 18 фраґментів червоного ґраніту, на яких були вирізьблені чотирма мовами (перською, медійською, ассирійською та єгипетською) тексти відкриття цього каналу. На жаль, його велике діло не устоялося проти дії часу нещадного піску. І щойно в 265 р. п. Х. Птоломей II, внук Филипа Македонського та племінник Александра Великого розкопав та урухомив цей канал.

Страбон, грецький історик і географ, згадує, що цей канал мав декілька шлюзів з рухомими запорами, що дозволяли кораблям впливати та випливати з каналу в довільному місці. Згідно з описом римського ученого е н циклопедиста Плінія цей канал мав 37 миль довжини, 100 стіп ширини та 40 стіп глибини. Але й він не устоявся перед зубом часу, бо 300 років пізніше, коли Антоній і Клеопатра, втікаючи після битви під Акцієм від фльоти Авґуста Цезаря, хотіли переїхати кораблем через цей канал, він був уже порожній і частинно засипаний піском.

Алла Коссовська

ДВІСТІ ПЕРШИЙ

(9)

Як не дивно, ім'я доктора Куйдича аґент не згадав ні разу. Значить, справа не в убивстві, а в чомусь іншому.

— Вам відомо, де перебуває тепер артистка? — запитав гість.

— Ні, ми самі її розшукували у зв'язку зі смертю її чоловіка, але всі спроби були даремні: листи і телеграми верталися, бо точної адреси ніхто, крім її покійного чоловіка, не знав. Її трупа виїхала в турне по Америці і Канаді на півроку.

На цьому розмова закінчилася і гість, подякувавши, відійшов, а Ольга залишилася, схвильована й пригнічена, бо не зважилася розкрити представникові закону свої підозріння щодо смерти Корсуня.

Адже тоді треба було просто вказати на Куйдича, а вона . . . ні, вона і сама, будуючи свої підозріння, як їй здавалося, на незаперечних фактах, не могла повірити в його злочин. І знову тяжка непевність охопила дівчину, знову заболіло серце за втраченим коханим, і Ольга гірко заплакала, сидячи в куточку своєї маленької канцелярії. Так знайшов її доктор Куйдич, повернувшись зі шпиталю.

РОЗВ'ЯЗКА

Він стояв перед дівчиною, злегка нахиливши голову набік, подібний до великого, довгодзьобого і сумного птаха. А вона плакала, сидячи з ногами в кріслі і сховавши обличчя в його м'якій спинці.

Він з ніжністю дивився на цю безмежно дорогу йому голову, на ці тремтячі дівочі плечі, обтягнені білим полотном халата. Здавалося, він міг би віддати решту свого життя, щоб мати право обійняти ці плечі, притиснути до свого серця цю голову, всю її, таку чудесну, молоду, свіжу. Але спогад про невдалий порив міцно тримав його, не дозволяючи навіть наблизитись до дівчини. О, так! Він добре пам'ятає той гидливий рух, яким Ольга стерла сліди його поцілунків зі свого обличчя.

— Що з вами, Ольго? — запитав нарешті доктор, коли Ольжині ридання поволі вщухли.

— Нічого! — майже сердито відповіла дівчина, вийняла з кишені халата хустку і витерла заплакане обличчя. Потім спустила ноги з крісла, встала і вже спокійним, діловим тоном сказала:

— Приходили з ЕфБіАй.

— Чого їм потрібно?

— Цікавилися Гретою.

— Так? — в голосі доктора почулося хвилювання. — Чого ж вони хочуть?

— Не знаю. Питали, як її дівоче прізвище, де вона тепер, коли приїхала до Америки.

— Що ж ви їм сказали?

— Те, що знала. Алеж я майже нічого про неї не знаю. Я тільки секретарка, зі мною ніхто нічим не ділиться і не ділився, — не без гіркости відповіла дівчина.

— Так краще для вас, дорога. Пізнавати Грету це все одно, що дивитись в глибоку, темну криницю. Гадаю, що і покійний Олекса не міг про все дізнатися.

— Хто убив Олексу? — раптом, дивлячись просто у вічі доктора, суворо запитала дівчина.

Доктор промовчав. Потім, якось безнадійно махнувши рукою, сів на канапу і сховав обличчя в долонях.

— Докторе, я чекаю на відповідь! — тоном наказу повторила Ольга.

— Що з вами, дівчино, чи не думаєте ви? . .

— Так, я думаю! — безжально ствердила Ольга.

Доктор схопився з канапи, його обличчя було бліде, уста тремтіли, очі горіли гнівом і болем.

— І це говорите ви, ви, що знаєте мене ліпше, як будь-хто інший! Ви могли подумати, що я . . . другові в спину! — він задихнувся, рвонув комір сорочки і знову знеможено сів на канапу. Крізь пальці рук, якими він затулив обличчя, одна за одною закапали великі, прозорі сльози.

— Простіть мені, докторе, простіть! — дівчина намагалася відірвати його руки від обличчя. — Але зрозумійте мене, я любила Олексу . . . (Ольга вперше висловила вголос свою таємницю). Я тепер ходжу, як в тумані. Я так довше не можу жити! Ви ховаєте від мене правду! — Дівчина говорила, як в маячінні і її сльози падали на коліна доктора, змішуючись з його сльозами.

Доктор відірвав руки від обличчя і вийняв хустку. — Алеж я і сам не знаю правди, — втомлено відповів він.

(Далі буде)

Молода українка в Новій Зеляндії

Канберра. — Молода українка-професіоналістка Марія Гладун із Сефтону, де живуть її родичі, виїхала на працю до Нової Зеляндії. Сіднейська „Вільна Думка" в ч. 31 сповіщає, що там вона знайшла декілька українських родин, найбільше в Веллінгтоні, і що деякі родини мають по 10 дітей. Панна Марія, „побачивши, що діти не вміють говорити й читати по-українському і не мають де вчитися, а хочуть, стала щотижня приїздити до них і навчати їх читати й писати по-українському". Із Сефтону вислано їй українські підручники.

НОВА ЗАЯВА ЯРОСЛАВА ДОБОША

Після надрукованих спочатку у совєтських газетах звідомлень про пресові конференції із звільненим з-під арешту українським студентом з Бельгії Ярославом Добошем й опублікованих в українській еміграційній пресі заяв Я. Добоша, як також заяви проводу ОУН в його справі, у торонтонському „Гомоні України", ч. 37 з 2 вересня появилася нова заява Ярослава Добоша, адресована урядовим і судовим установам СССР і УССР та міністерству закордонних справ Бельгії. Текст нової заяви Я. Добоша передрукований нижче повністю:

До Президії
Верховної ради СССР.
Копії до:
Верховної ради УССР
Прокуратури УССР
Верховного суду УССР
РАТАУ
Міністерства закордонних справ Бельгії.

Я, Ярослав Добош, 1947 року народження, студент соціології, замешкалий у с. Масмехелен, Корнаган страт, 11, Бельгія, бельгійський громадянин, у зв'язку з моєю поїздкою в Україну в грудні 1971 року, арештом і звільненням у червні 1972 року, стверджую наступне:

1. Моя поїздка в Україну була виключно моєю особистою справою, тобто я ні від кого жодних доручень не мав і не мав на меті будь - яких політично - розвідочних цілей. Моєю ціллю було побачити Україну й життя українського народу.

2. Будучи вихований в умовинах, де люди з усіх країн світу вільно обмінюються думками, поглядами, друкованим словом, мені й на думку не прийшло, що мої принагідні зустрічі з українськими людьми в Україні можуть бути кимось потрактовані як незаконні і шкідливі. Тому я ніяк не можу зрозуміти, чому тих чесних людей переслідується і судиться як злочинців. У нормальних демократичних країнах таких людей, що мають власну думку, видвигається і ціниться.

3. Мою звичайну людську цікавість, яка характеризує сьогодні всіх людей, а особливо студентів, що відвідують чужі країни, скваліфіковано як „політичне шпигунство" і на цій підставі мене заарештовано і незаконно придержано в слідчому ізоляторові п'ять місяців. На протязі того часу слідчі органи КГБ застосували супроти мене методу постепенного ламання моєї волі і фізичного та психічного стану, внаслідок чого я не був здібний довше опиратися с у г е стіям слідчих про мої злочини.

4. У висліді такої „підготовки" я підписав спрепаровані слідчими КГБ нібито мої зізнання, які у своїй суті є неправдиві і фальшиві. КГБ теж примусило мене в той сам спосіб написати листа до Верховного совєта СССР, зміст якого є неправдивий, та виступати на двох пресових конференціях у Львові і Києві з приготовленою майором Борисом Малихіном, старшим слідчим КГБ, нібито моєю „заявою".

5. Щойно повернувшись до Бельгії та прийшовши знову до сили і нормального психічного стану, я зрозумів, для яких цілей потрібні були КГБ мої „зізнання" і „заяви". Приписавши мені „проведення підривної антирадянської діяльности", КГБ пов'язало зі мною і арештувало цілий ряд українських культурних діячів, яких я ані не знав, ані не бачив, як наприклад В. Чорновіл, Є Сверстюк та інші (повідомлення совєтських газет від 14. 1. і 11. 2. 72). Про це я прочитав щойно в Бельгії.

6. Як знову вільна людина я оцим доводжу до Вашого відома, як і до відома цілого світу, що спрепаровані слідчими КГБ мої „зізнання" та „заяви", хоч і підписані мною в час мого фізичного вичерпання і психологічного заломання, після п'ятимісячної методичної „обработки", є в своїй суті неправдиві, а також вношу свій рішучий протест і засуджую нелюдські методи знущання над людиною в СССР, і особливо протестую проти переслідування українських культурних діячів, яких в Україні намагаються всіма засобами знищити.

7. В ім'я справедливости і гуманности належить звільнити арештовану українську інтеліґенцію, переслідувану за національно-культурну діяльність і оборону людських прав. Коли СССР вставляється за правами народів і людей в інших частинах світу, то тим більше і насамперед повинен це зробити по відношенні до народів Совєтського Союзу і своїх громадян.

Хочу вірити, що моє спростування знайде належне потрактування, а справа невинно арештованих — гуманне і справедливе вирішення, тобто негайне їх звільнення і повернення їх до професійної і громадської праці.

Ярослав Добош
Масмехелен, 26 липня 1972.

Завірення підпису

Я, нижче підписаний Иосиф Велш, доктор права і публічний нотар в Масмехелен, потверджує, що підпис під вищенаписаною заявою є Ярослава Добоша, студента, народженого в Велдінґфалден 19-го липня 1947 р., що живе в Масмехелен, Корнаган страт, число 11.

Месмехелен, 26-го липня 1972 р.

Союзовий День Ню-Йоркської округи

Запланована поїздка на Союзівку членів УНС Ню Йорку й околиці відбулася в неділю 20 серпня 1972 р. Уже раненько зібрались люди в Асторії біля старої церкви, а в Ню Йорку біля Нар. Дому й чекали на прихід автобусів. Веселому їхньому настроєві сприяла чудова соняшна погода й поміркована температура літнього дня. До прогульки зголосилось більше осіб як приділено місць в автобусі, тому голова Округи д-р Іван Флис і секретар Микола Хоманчук цих що не мали місця перевезли своїми автами.

По двох година їзди, в'їхали ми в тіні розлогих дерев — в алеї Союзівки. Одна з них веде в ліс до каплиці. Туди пішли ми щоб разом з іншими зложити поклін Богові-Творцеві. Службу Божу відправляв парох Союзівки о. І. Мак. Багато зрозуміння й любови виявляє він до українських обрядів і звичаїв, що можна було завважити під час свячення овочів. Чудовий звичай! Правдоподібно сягає він сірої давнини, часів коли наші предки почитали красу й сили природи. Тому любов і пошана до найкращих плодів нашої землі перейшла віки і збереглася до наших часів, та нажаль наш нарід поволі її занедбує.

По Службі Божій ми підкріпилися смачним обідом, про якого подбав дир. Союзівки В. Квас. За його стараням дівчата Союзівки для учасників прогульки підготовили розвагову імпрезу, якої програму (точки співу, мистецтво слова, музики й танців) випровадили на сцені великої залі Веселки під керівництвом В. Гентиша. Чардаша — (Монте), виконав скрипаль О. Покора, а вірш поета Олеся деклямувала п-на Шкафаровська. Прізвищ інших дівчат не пригадую, але всі вони гарно виконували свої точки. Атракцією була остання точка, а саме — коли голова Округи д-р Іван Флис, подякувавши виконавцям мистецької програми попросив до слова обласного організатора Василя Оріховського. Цей як представник Організаційного Відділу Головної Управи з'ясував ціль улаштовування „Союзових Днів" як теж поінформував присутніх про те, що Округа Ню Йорку Відділів УНС від кількох років вильозовує поліси з однорічною їх оплатою для дітей до 14 року життя. Вкінці В. Оріховський підкреслив, що зріст УНС багато залежить від добрих працівників, відзначивши, що в 71 році найкраще вив'язали с я зі своїх обов'язків в зорганізуванні нових членів д-р Василь Палідвор секретар 204-го Відд. та секретар 5-го Відд. в Асторії Микола Хоманчук, який і досі в Ню Йоркській окрузі є першуном в зорганізуванні нових членів, та за добру успішну працю відзначив його золотою зіркою.

Подію цю присутні на залі прийняли хвилею оплесків.

Н. Н.

КАНАДІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ ЗВЕРНУЛАСЯ до „Інтерпулу" — міжнародної поліційної установи, з проханням допомогти Канаді знайти викрадені в Музеї Мистецтв у Монтреалі картини й ін. музейні речі вартости в 2 мільйони долярів. Злочинці викрали картини переважно французьких майстрів. На летовищах у ЗСА всюди контролюють багажі, чи немає між ними розшукуваних творів.

У ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НАШОЇ НАЙДОРОЖЧОЇ МАМИ Й БАБУСІ

бл. п. ЄВГЕНІЇ з БАЧИНСЬКИХ ГОЛОВКА-ФЕРЕНЦЕВИЧ

БУДЕ ВІДПРАВЛЕНА

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в четвер, 14-го вересня 1972 року
о год. 9-ій ранку
В УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ
СВ. АПП. ПЕТРА й ПАВЛА
ПРИ БЕНТЛІ Й БЕРҐЕН ЕВЕНЯХ
в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

РОДИНА

Замість квітів на свіжі могили Мужів наших Дорогих Членкинь
бл. п. д-ра МИКОЛИ ХИЛЯКА
та
бл. п. проф. ЯРОСЛАВА ГОЛОВЧАКА
жертвуємо 40.00 долярів
на Фонд Катедри Українознавства в Гарварді.
•
Дорогим Родинам висловлюємо наше сердечне співчуття.
71-ий ВІДДІЛ СУА в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

Замість квітів на могилу
бл. п. КАТРІ МОРОЗ
складаємо 20.00 долярів
на „Церкву в Потребі".
•
Родині бл. п. Покійної цією дорогою висловлюємо найщиріші співчуття.
Ольга і Михайло БОДЛАК

Замість квітів на свіжу могилу Кузена
бл. п. МИКОЛИ СИВОГО
складаємо 10.00 долярів
на фонд „Церква в Потребі"
•
Родині Покійного висловлюємо сердечне співчуття.
Іванна, Микола СИВІ зі Сином

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що дня 5-го вересня 1972 р. в Денвер, Колорадо, відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий ТАТО і ДІДУНЬО

бл. п. АПОЛЛОН АНДРІЙОВИЧ СИЧИНСЬКИЙ

ПАНАХИДИ були відслужені в четвер, 7-го вересня, в Денвері і Рочестері.

Тлінні Останки Покійного перевезено на Вічний Спочинок на православний цвинтар у Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулись в суботу, 9-го вересня 1972 р. о 9-ій год. ранку в Церкві-Пам'ятнику.

В глибокому смутку:
дочки: ЄВГЕНІЯ і ТАТЯНА
зяті: СТЕПАН і ПАВЛО
внук — ВІКТОР
Близька і дальша Родина в Америці, Канаді, Україні і Польщі

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

св. п. о. Каноніка СТЕФАНА ХАБУРСЬКОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА
в суботу, 16-го вересня 1972 року
о год. 9:00 рано
в ЦЕРКВІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ
при Sanford Ave. & Ivy St. в Нюарку, Н. Дж.

РОДИНА

ПОДЯКА

У четвер, 31-го серпня 1972 р. упокоїлася у Бозі наша Найдорожча МАМА і СЕСТРА

МАРІЯ з Должицьких ШАРИЙ
на 79-му році життя.

К похорон відбувся у вівторок, 5-го вересня ц. р. з парафіяльної церкви св. Володимира в Елізабет, Н. Дж., а опісля на кладовище Розгил Семетері в Лінден, Н. Дж.

Всеч. о. Иосифу Федорикові, пароховi церкви св. Володимира з Елізабет, та Всч. о. Павлові Харчишинові за співслужіння у похоронній Службі та Всв. оо. Монсеньорам Степанові Суликові і Вікторові Поспішілові за участь в похоронах, складаємо щиру подяку.

Всім Рідним, всім Приятелям та Знайомим і всім Парафіянам, з Парафії св. Володимира в Елізабет та з Парафії св. Иосифа і Непорочного Зачаття в Чикаго і Палатайн, Ілл. складаємо щире спасибіг та за квіти, за Служби Божі, за пожертви на Мері Шері Фонд, та за всі вислови співчуття.

ТЕКЛЯ ЄНДИК, сестра з Родиною
о. ИОСИФ ШАРИЙ, син
АННА МИЛЯНОВИЧ, донька, з мужем РОМАНОМ і Родиною
ЕМІЛІЯ ДОЧИЧ, донька, з мужем АРТИМОМ і Родиною
Всі Внуки і Внучки

ПРАВДА, ПРИНЕСЕНА З БУКОВИНИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

м'сю відпочиває над морем в Криму, де студенти підлеглого йому технікуму в порядку виробничої практики обслуговують усі харчові підприємства.

Зловживаючи своїм службовим станом, він і його родина протягом двох місяців безплатно тут харчується і задарма має віллю.

Однак, цей „представник трудящих" перед студентами і викладачами часто виголошує патріотичні промови, що треба бути ощадним і берегти кожну державну копійку. Але в умовах совєтської „демократії" ніхто не відважиться його запитати: „А скільки ж державних копійок ти незаконно поклав до своєї кишені?"

В технікумі, де його влада над викладачами і студентами необмежена, панує атмосфера страху і доносів. Кращих викладачів технікуму звільнено з роботи за те, що не мовчали і справедливо критикували директора технікуму за його грубість і нетактовність.

Викладач хемії Сергій Петрушко не раз виступав проти русифікації буковинських дітей, які в технікумі не чують рідної мови, тому що всі предмети, крім історії, яку викладає Олена Гнатівна Мальована, і української літератури, яку викладав автор цієї кореспонденції, викладаються російською мовою.

Заслуговує на увагу той факт, що більшість викладачів технікуму живе на Буковині вже понад 20 років і вивчили за цей час якусь чужу мову, але свідомо ігнорують мову українського народу. Питання русифікації бувало предметом гострої дискусії між викладачами, які захищають рідну мову, і викладачами - шовіністами, які не приховують своєї зневаги до української мови і культури.

До таких в першу чергу належить заступник деректора технікуму в навчальній частині, українець з походження Петра Григорович Модчук, родом з Козятина Вінницької області. Цей мерзотник — антиукраїнець є таємним агентом КГБ і пише доноси на свідомих українців, обвинувачуючи їх в українському націоналізмі. Таким же негідником є викладач військової підготови, емеритований полковник Григорій М. Семенчук.

Дійшло до того, що один з викладачів скаржився авторові цих рядків, що боїться обвинувачення в українському націоналізмі і тому викладає свій предмет російською мовою.

Вже стало нормою, що в технікумі всі партійні і комсомольські збори педагогічні і методичні наради всілякі конференції проводяться тільки російською мовою. Цією ж мовою випускаються стінні газети, складаються звіти.

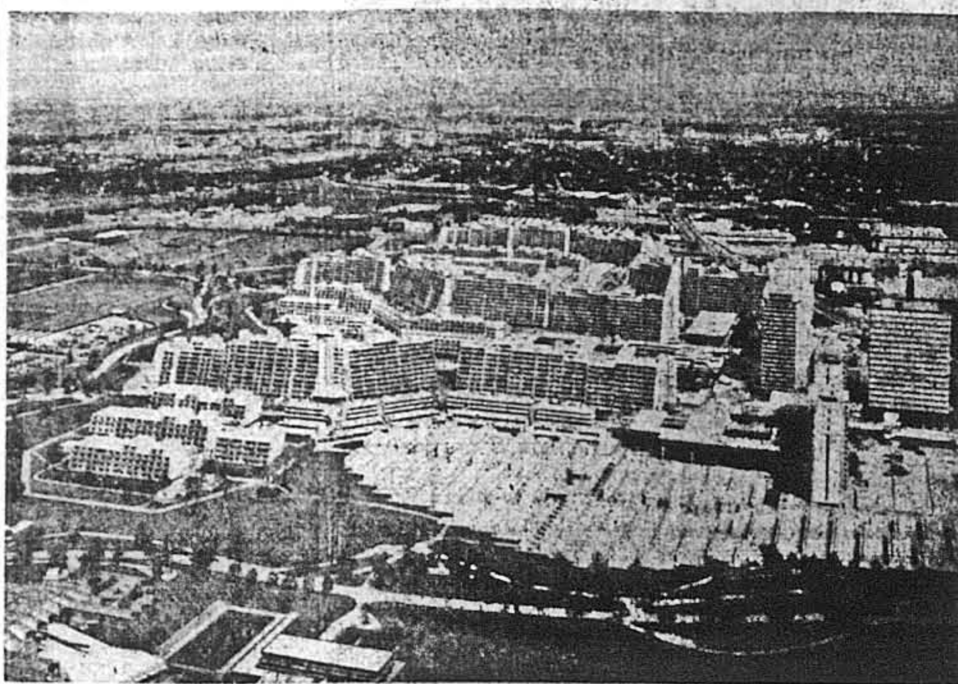
Українські діти з буковинських сіл за роки навчання в технікумі відвикають від рідної мови і засвоюють мову чужу. Звідси і починається русифікація народу.

Автор цих рядків дуже поплатився за свій протест проти русифікації на Україні, яка з кожним роком зростає.

Хотів би, щоб мій голос дійшов до Буковини і щоб там знали, що я виконав свій обов'язок, розповівши людям правду, яка на Буковині вже давно замурована.

У МЮНХЕНІ ВІДБУЛАСЯ ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ОЛІМПІЙСЬКОГО РУХУ

(Закінчення з 1-ої стор.)



„Олімпійське село" в Мюнхені

гії на діяльність Міжнародного Олімпійського Комітету, перспективи на майбутнє, плянами УОР і його заходів на XXI-шу Олімпіяду, яка має відбутися в 1976 р. в Монтреалі. На конференції дано змогу присутнім прослухати частину розмови ген. секретаря УОР О. Зінкевича з проф. Іваном Р. Гузенком, членом Олімпійського Комітету СССР, професором московського університету і працівником міністерства високої освіти СССР.

Прослуханий запис звучав:

О. Зінкевич: Іване Романовичу, коли б Організаційний Комітет МОК-у запросив Україну взяти окрему участь в наступній XXI Олімпіяде в Монтреалі, чи Україна виступила б на ній під своїми прапорами, цілком самостійно?

Проф. І. Гузенко: Мені вирішувати це питання не поручали, а моя думка така: є українська Верховна Рада, є Рада Міністрів Української РСР, є ЦК Комуністичної Партії України, єсть спортивні організації, єсть Комітет по фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів. Вони зберуться і приймуть рішення. Я думаю, що рішення буде правильне...

О. Зінкевич: А чи рішення буде прийматися в Києві чи в Москві?

Проф. І. Гузенко: А чому з Києва нада їхати в Москву, щоби приймати рішення? Єсть можливість в Києві прийняти рішення. В Києві є кому рішати. Для цього вибирали депутатів, назначали міністрів, щоби вони рішали всі питання...

О. Зінкевич: Дуже часто ці депутати нікудишні... Але це не важно...

Проф. І. Гузенко: Ні, Ні... Підождіть... Підождіть нащот „нікудишніх"... У нас депутати зараз з достатньо освітою, світлою головою, достатньо практичні...

О. Зінкевич: Лише руки підносять:...

Проф. І. Гузенко: Та ні, не треба так..."

На запит одного з кореспондентів, чи в часі розмови з І. Гузенком були порушені й інші питання, О. Зінкевич відповів, що записана на ленту розмова тривала біля півтори години і що в ній найбільше уваги було присвячено питанню участи України з Олімпіядах і різним, пов'язанним з цим, питанням. Крім цього дискутовано справу арештів на Україні, русифікації, національної дискримінації, репресій, нищення культурних пам'яток, туристського руху, культурного обміну, проти-совєтських виступів в часі Олімпіяди.

В часі конференції, крім відповідей на різні питання, теж подано до відома інформації про українців, які беруть участь в Олімпіяді в складі олімпійської команди СССР і Канади та про їхні осяги.

На закінчення конференції, п. Мудрик поінформував, що при Українських Організаціях Визвольного Фронту створено ще один Український Олімпійський Комітет, який теж змагається за участь України в Олімпійських Іграх, а також про молодь СУМ-у і АБН та їхню діяльність в Мюнхені.

Відбігаючи від суті обговорюваних питань, на Конференції було теж поінформовано про працю матірної ОУН в часі Олімпіяди, „Смолоскипу", „Міжнародної Амнестії", з якою „Смолоскип" веде спільну роботу, та Організації Оборони Людських Прав на Україні.

В пресовій Конференції взяло участь біля 60 осіб, серед яких було кілька чужинців, а також представники української преси з Австралії, Швеції, Англії, ЗСА, Канади, Франції, Німеччини, Австрії. Серед присутніх гостей були — президент СКВУ мґр А. Мельник, ректор УВУ проф. В. Янів, голова Німецько-Українського Т-ва Ернст Блявс, п-ні Слава Стецько, б. голова УНРади д-р Яків Маковецький, ред. Мирон Коновалець, інж. Д. Андрієвський, ред. Я. Гайвас, проф. О. Кульчицький.

Після конференції мгр Богдан Микитчак гостив представників Українського Олімпійського Руху й групу гостей з різних країн спеціяльною вечерею-прийняттям, на якій ще дальше була змога обмінюватися думками в актуальних справах.

Тисячі українських наліпок в Олімпійському Центрі

Мюнхен, (УІС „СМОЛОСКИП"). Кожного дня в Олімпійському Центрі в Мюнхені, а також в різних частинах міста, з'являлися на мурах, на стінах стадіонів і різних будівель — сотні й тисячі наліпок, які видала УІС „Смолоскип" в інформаційних цілях. Наліпки видруковані в українській, російській, німецькій і англійській мовах. Вони з'являлися найчастіше там, де переходять кореспонденти та спортсмени, молодь і туристи з СССР. Українську написи мали такий зміст: „Арешти в Україні: імперіялісти бояться вільної думки!", „Русифікація народів СРСР — брудна й підла справа Москви!", „Концтабори для політичних в'язнів — ганьба совєтській колоніяльній системі!", „Звільніть колгоспних рабів — не будете купувати збіжжя у капіталістів!".

Цими наліпками було кілька разів обклеєно приміщення аґенції ТАСС на третьому поверсі в Пресовому Центрі, що викликало обурення і протести зі сторони совєтських представників на Олімпіяді. До зривання українських наліпок комуністи заанґажували свої бойвки, які майже кожного дня старалися зірвати їх якнайбільше.

Д-р Яків Гурський повним професором Сиракюзького Університету

(Закінгення з 1-ої стор.)

потім у Пенсильвенійському стейтовому університеті, та з 1956 року почав працювати при Сиракузькому Університеті, як асистент - професор. І. хоч був він у тому університеті новою людиною", за його стараннями тут відкрито три курси української мови: початковий і середній для кандидатів на ступінь бакалавра та вищий для студентів-аспірантів. Ці курси викладаються й до сього часу. З початком вересня цього року викладатиметься початковий курс, на який уже вписалося 10 студентів.

Крім української та російської мов і літератури, д-р Гурський від самого початку своєї праці в Сиракузькому Університеті викладає також різні курси з болгаристики, старослов'янської мови та порівняльно-історичної граматики слов'янських мов. Наукові статті та рецензії д-ра Гурського друкувалися в багатьох журналах і збірниках.

Д-р Я. Гурський є співредактором великого збірника, що виходить з нагоди 60-річного ювілею нашого видатного славіста проф. Юрія Шевельова. У цей збірник входять наукові праці багатьох вчених, як чужинців, так і українців.

Кілька років працював д-р Гурський у Школі Українознавства ім. Л. Українки в Сиракюзах. Виступав він із доповідями, лекціями тут у нашій громаді, а також і в інших містах.

Про д-ра Гурського більше могли б сказати наші студенти при Сиракузькому Університеті, з якими він близько співпрацює. До нього приходять вони за порадами, до нього йдуть вони з своїми радощами й клопотами. Всіх наших студентів-українців можна було не раз бачити в гостинній хаті п-ва Гурських при чаї та дружній розмові.

Цієї весни професора Я. Гурського було запрошено на літній семестр до Гарвардського Університету, де він викладав два курси української мови.

Цієї ж таки весни раділи всі наші студенти, як також і українська громада м. Сиракюз, довідавшись, що д-р Гурський дістав іменування на повного професора слов'янських мов і літератур при Сиракузькому Університеті.

В'єтнамські комуністи відновили свою давню мирову пропозицію

Сайгон. — Підпільне комуністичне радіо — також радіостація в Ганою — проголосило „нову" мирову комуністичну пропозицію, яка насправді є повторенням давньої, тільки в лагіднішій та обережнішій формі. Ото ж комуністи наполягають, щоб створити „тимчасовий" уряд з представників трьох таборів — комуністичного, теперішнього сайгонського режиму та „невтральних" в'єтнамців. Комуністи запевняють, що це не була б спроба захопити ними влади, бо вони були б в меншості в такому уряді, але той уряд виявляв би існуючу дійсність, в якій у Південному В'єтнамі існують „два уряди і дві армії". Комуністи наполягають далі, щоб Америка перестала підтримувати режим у Сайгоні, що його називають „лакейським" і щоб відкликали з В'єтнаму всі свої збройні сили та припинили бомбардування Північного В'єтнаму. Речник американського Уряду заявив у Вашингтоні, що в тій пропозиції „нема нічого нового, але Уряд уважно розгляне її". Тим часом до Парижу вернувся головний представник Північного В'єтнаму, Ле Дук То, з яким Генрі Кіссінджер перевів був уже 16 засекречених „приватних" розмов. Ле Дук То відмовився сказати, чи він знову зустрінеться з Кіссінджером, тільки ствердив, що у Москві, де вони обидва перебували в минулу неділю, він з Кіссінджером не стрічався. Але Ле Дук То заявив, що „настала пора, щоб американський Уряд вибрав виразно, чи хоче миру чи війни". Покищо не видно познак на зміну комуністичного становища, для Америки несприйнятливого.

ВИНЕН СОБАКА — ЗАСУДИЛИ ЛЮДИНУ

Київ. — На два з половиною роки в'язниці засудив суд електрозварника з Прилук М. Зінченка „за вину у ненавмисному вбивстві". Сталося, як писала „Молодь України" з 19 серпня так, що М. Зінченко з підростком В. Сараненком випливли човном на великому озері на полювання. М. Зінченко поклав біля себе наладовану рушницю, із піднятим спусковим курком: „У цей час до господаря дістався собака, який, забираючись у човен, лапою зачепив спусковий гачок, і пролунав трагічний постріл. Ним було Сараненку". Підросток загинув, винний у ненавмисному випадковому вбивстві пішов до в'язниці.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАКСИМ ДУДУН, член УНСоюзу Відд. 292 Б-ва св. Ів. Хрестителя в Детройті, Міш. помер 22 серпня 1972 р. на 75 р. ж. Став членом УНСоюзу в 1949 р. Полишив у смутку дружину Стефанію, доньку Оксану, 3 синів: Тараса, Богдана, Михайла, 2 сестри і 12 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Holy Sepulchre, Southfield, Mich.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Федик, секр.

ВАСИЛЬ БІДАК, член УНС Відд. 353 Т-ва Запор. Січ в Ню Брансвіку, Н. Дж., помер 12 липня 1972 р. на 79 р. ж. Нар. в Рогатині, Україна, і став членом УНС в 1933 р. Полишив у смутку 3 синів: Степана, Михайла, Івана і доньку Анну. Похорон відбувся на цвинтарі Franklin Mem. Park в Ню Брансвіку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЯРОСЛАВ ТЕРЛЕЦЬКИЙ — член УНС Відд. 175 Б-ва св. о. Миколая в Детройті, Міш., помер 17 серпня 1972 р. на 61 р. ж. Нар. в с. Ролів, Україна і став членом УНС в 1951. Полишив у смутку дружину Надію, доньку Лідію. Похорон відбувся 19-го серпня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Southfield, Mich.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Смерека, секр.

МИКОЛА СИВИЙ— член УНСоюзу Відд. 240 Т-ва Є. Коновальця в Клівленді, Огайо, помер 16 серпня 1972 р. на 49 р. ж. Нар. в с. Лядко, пов. Добромиль, Зах. Україна і став членом УНС в 1950 р. Полишив у смутку дружину Анну, 2 синів: Ярослава і Володимира, дочку Рому-Марію, батька Стефана, маму Катерину, 2 братів: Стефана і Ярослава, сестру Ірену та родину. Похорон відбувся 19 серпня 1972 р. на цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Кігічак, секр.

ЕМІЛЬ КРУК, член УНСоюзу Відд. 364 Б-ва св. Василія в Клівленді, Огайо, помер 12 серпня 1972 р. на 66 р. ж. Нар. в с. Великі Мости, Україна і став членом УНС в 1953 р. Полишив у смутку дружину Варвару, доньку Зиновію, внучку, 2 братів та 2 сестри. Похорон відбувся 14 серпня ц. р. на цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Владика, секр.

ІВАН М. КОЛОДІЙ, член УНСоюзу Відд. 1 в Шамокін, Па., помер 26 серпня 1972 р. на 51 р. ж. Нар. в Шамокін, Па. і став членом УНС в 1948 р. Полишив у смутку дружину Катерину, 4 синів: Івана, Філіпа, Ричарда і Юрія. Похорон відбувся 30 серпня ц. р. на цвинтарі Transfiguration, Shamokin, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ТАРЗАН, Ч. 6808. Прилет спадунів ускладнює справу



Гей Тарзане, чому надлітають люди з неба?

Це, Муму, мої приятелі і твої приятелі, як тільки твої воїни кіки будуть спокійно поводитись!

Я йду сказати своїм воїнам кікам, щоб спокійно поводились! Ти скажи людям з неба, що кіки не хочуть клопоту — з людьми з неба!